

— Дай, ми, Господи, — изчурулика то, — коремъ като любеница!

Додето издума, коремътъ му се поду, натежа малкото врабче съ голѣмия коремъ и падна отъ ябълката на земята.

На сутринята отъ колибата излѣзе единъ черъ котакъ, протегна се и втренче очи къмъ

врабчето. Врабчето почна да сѣче гвоздеи отъ страхъ. Разпери крила да се отегли. Но нали коремътъ му тежеше колкото любеница, малкитѣ крила не можаха да го издигнатъ нагоре.

Съ единъ скокъ котакътъ го захлупи съ лапитѣ си и го повлѣче къмъ градината.

А. Каралийчевъ

ЗВЪНЕЦЪТЪ.

Съ бѣлъ кожухъ отъ варъ и прахъ
цѣло лѣто тихомъ спяхъ.

Но затуй въвъв тоя часъ
пò е ясенъ моятъ гласъ,

пò е живъ въвъв тоя мигъ
топчестиятъ ми езикъ.

Звѣнъ-звѣнъ, звѣнъ-звѣнъ,
звѣнъ-звѣнъ-звѣнъ!
Сбраха ли се всички вѣнъ?

Ей по ведрий небосклонъ
Слънчо гони своя конъ,

и надъ синитѣ гори
рони сребърни искри.

Слънчо бърза за далечъ —
бре, бре пладне стана вечъ!

Който още спи, лежи —
ти го него зарѣжи!

А васъ моятъ гласъ зове
скоро въ стройни редове!

И къмъ стаитѣ — напредъ!
Съ нови сили, съ новъ късметъ!

Асенъ Разувѣтниковъ